

25.61x34.66	1/7	1	עמוד	שישבת - ישראל היום!	12/2015	50872782-9
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתהטרדה מיני - 23121						

שישבת

ישראל היום כ"ט בכסלו תשע"ו 11.12.2015

ג'קי לוי נפרד מיוסי שריד
17

18
כשראש המוסד בכה

כפשוטן השתתקה

תחקיר

נשים בעמדות השפעה מספרות איך הוטרדו מינית - ולמה העדיפו לא להתלונן מאיה פולק

אלחאת הכוכבים חוזרת

אחפך של זידי אאא

גירסת הפרקליטה אביה אלף, שניהלה את תיק "חברות הקש" של אביגדור ליברמן, תוקפת בחריפות את ההחלטה שלא להעמידו לדין נעמה לנסקי

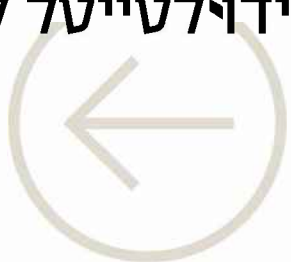
גירסת הפרקליטה

22.41x32.58	2/7	עמוד 32	ישראל היום! - שישיבת	12/2015	50872793-1
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתהטרדה מיני - 23121					

למה זה שונות

נשים רבות בעמדות השפעה, ובהן עיתונאיות, עורכות דין, מפקדות במשטרה ומנהלות במגזר העסקי, נופלות קורבן להטרדות מיניות - ובוחרות שלא להתלונן • עורכת דין שהוטרדה: "לא רציתי שייצא לי שם של מתלוננת. יש בושה גדולה להתלונן, וגם אמירה חברתית כאילו את תרמת לזה" • נצ"מ (בדימוס) סוזי בן ברוך: "אחד השוטרים אמר לי: 'אני מפנטז עלייך בלילות'. ענית לו מייד: 'סליחה, אני לא רוצה לשמוע את זה'" • העיתונאית לינוי בר גפן: "כשאישה מגיעה לעמדה בכירה, יש לה הרבה מה להפסיד. הדבר שהיא הכי לא תרצה שיצמידו לטיטל שלה זה קורבן"

מאיה פולק

26.51x33.29	3/7	עמוד 33	ישראל היום! - שיבת	12/2015	50872801-1
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתהטרדה מיני - 23121					

50872954-0	12/2015	ישראל היום!	- שי שבת	עמוד 34	4/7	25.55x30.96
נפגעות ונפגעי תקיפה מינייתתהטרדה מיני - 23121						

לינוי בר גפן: "עבוד אישה במעמד בכיר זו סיטואציה קשה מנשוא, כי מעבר למחנאות, ומעבר לכך שתצטרכי לספוג את כל העליהום והשיימינג, גם יגידו לך: 'את, מכל הנשים, אמורה להיות זו שתוריד לו סטירה, למה לא הגבת?'"

ד"ר ענת גור (בצילום): "נשים שמתלוננות עוברות הוקעה על ידי הציבור וגם על ידי המשטרה. אני, כמטפלת, לא יכולה לעודד אותן להתלונן, כי אני יודעת איזו מסכת ייסורים הן יעברו. המשטרה ובתי המשפט מוכוונים להגן על הנאשמים"

העיתונאית טל לאור: "אנחנו יודעים מה מצבה של התקשורת כיום. אנשים כל הזמן צריכים לרדוף אחרי העבודה הבאה. מי שהיה הבוס שלך לפני חודשיים יכול לחזור ולהיות הבוס שלך מתישהו בעתיד, ואת לא רוצה לתייג ולמתג את עצמך כבעייתית"

תיכל (שם בדוי), עיתונאית צעירה ומוכרת, ישבה לפני כשלוש שנים מול עורך בכיר מאוד, שאליו הגיעה לראיון עבודה לתפקיד כתבת. שום דבר לא הכין אותה לדברים שאמר האישי.

"הוא פשוט חקר אותי על חיי המין שלי. למה אין לי חבר, עם מי אני שוכנת ובאיזו תדירות. הכל נאמר באווירה מאוד חברית. מין טשטוש גבולות בין עורך לכתבת, בלי דיסטנס שאמור להיות. הרגשתי נורא." ולא אמרת לו כלום?

"לא, ניסיתי להתעלם מזה וניהלתי איתו איכשהו שיחה. הרגשתי מאוד נבוכה. לא הייתי בטוחה כלל שהוא מודע לכך שמה שהוא עושה לא בסדר.

"אחרי השיחה הזו, הוא התחיל לשלוח אלי סמסים, כאילו ניסה להתחיל איתי". חשבת להתלונן?

"המטרה שלי היתה לראות אם יש לו משרה בשי בילי, אז לא חשבתי להתלונן. כשאת עיתונאית שמר חפשה עבודה קבועה ונפגשת עם עורך בכיר, תמיד יש פוטנציאל שבעתיד הוא יצטרך כותבת ויזכור בך. הוא איש מאוד בכיר בתקשורת, ואני רוצה לשמור על כל האופציות שלי פתוחות".

על כל רחלי רוטנר שבחרה לחשוף בפוסט בפייסבוק מה לחש על אוזנה ינון מגל במסיבת הפי רידה שלו כעורך אתר "וואלה", יש נשות תקשורת, עורכות דין, שופטות ונשים רבות בעמדות מפתח, שחוות הטרדות, לעיתים מתמשכות, ובוחרות לשי תוק. יש ביניהן גם כאלו שחוו מסכת נגיעות בלתי ראויות, אבל החליטו שלעולם לא יספרו. על תלונה במשטרה בכלל אין מה לדבר.

בקרב השותקות יש גם נשים שתחקיריהן חושפים שחיתויות, שמבינות שהסנדרלר הולך יחף: לעצמן הן לא יכולות לעזור, מחשש שמעמדן ייפגע.

"מוראינים שלי ניסו לגעת בי בזמן ראיון", מספרת שירה (שם בדוי), עיתונאית ידועה. "כשאת מראיינת מישהו את בסיטואציה מאוד אינטימית, ויש אנשים שאולי התבלבלו בין רוח לתשוקה, ופתאום שלחו ידיים, רובם, אנב, היו אנשים מאוד מוכרים בתחומם". ואחרי שנגעו בך עדיין נאלצת לכתוב את הכי תבה עליהם?

"כן, וזה מה שהכי נורא בסיפור הזה. זו ההטרדה הכי גדולה. מילא זה שגרמת לי להתבייש בעצמי, מילא זה שמעכשיו תהיה לי תחושה לא נעימה מהשם שלך, אבל שאני אשב ואכתוב ואשקר בשבילך? יש לי גאווה במקצוע שלי, והוא לקח לי אותה. קשה לי לסלוח לעצמי על כך".

למה לא התלוננת?

"בתקשורת זה מאוד מסוכן. אחר כך אף אחד לא ירצה להתראיין אצלך. בוודאי לא גברים. תמיד יהיה חשד שאת איוו משוגעת שמחפשת לעשות כסף מתביעה. עורכים לא ירצו להעסיק אותך".

צעדיה של רוטנר נשאו פרי: הם הובילו להי תפטרות של מגל מהכנסת, והמשטרה הודיעה שבכוננתה לפתוח בחקירה נגדה. גם חלק מהפרשיות האחרות הסתיימו בסוג של עשיית צדק: פרשיית סא"ל לירן חג'בי, שהורשע בשנה האחרונה והורד בדרגה בעקבות הטרדות מיניות של חיילת שלו, מאי פטאל, או פרשת חיים רמון, שהורשע ב-2007 בביצוע מעשה מגונה בחיילת שהגיעה למשרדו. יש אפילו נשיא לשעבר שמרצה עונש של שבע שנות מאסר על עבירות של אונס, מעשה מגונה בכוח והטרדה מינית של נשים שהיו כפופות לו.

אבל העיתונאיות האלה, שחלקן אף ליוו וסיקרו חלק מהסיפורים הללו מקרוב, יודעות שגם סיפור שנעשה בו צדק משפטי מלווה תמיד בהכפשות ומו" תיר כתם דווקא על המתלוננת.

הקושי של עובדת בתחום התקשורת להתלונן על הטרדה מינית נעוץ גם במבנה המוגבל של התחום. "עולם התקשורת, להבדיל ממקומות עבודה אחרים,

הוא עולם סגור שקשה מאוד להיכנס אליו", מסבירה טל לאור, עיתונאית ודוקטורנטית למשפט ולתקשורת. "קשה לחדור לתחום, ומראש את רוצה לשמור על העבודה שלך, כי גם כשכבר נכנסת, יש חוסר ביטחון תעסוקתי עצום".

"אנחנו גם יודעים מה מצבה של התקשורת כיום. אנשים כל הזמן צריכים לרדוף אחרי העבודה הבאה. מי שהיה הבוס שלך לפני חודשיים יכול לחזור ולהיות הבוס שלך מתישהו בעתיד, ואת לא רוצה לתייג ולי מתג את עצמך כבעייתית.

"יש גם טשטוש גבולות בנושא התפקידים. את לא תמיד יודעת מי הבוס שלך - המפיק, העורך הראשי או המגיש הבכיר? ויש גם מה שרחלי רוטנר תיארה: מעברים חדים בין יחסי בוס ועובדת לבין פמיליאריות ויחסים חבריים".

"חיות בעולם עוין מינית"

"חוויתי הטרדות בכמות שתקצר היריעה מלספר", אומרת רונה (שם בדוי), בכירה במגזר העסקי. "החל מהטרדות מילוליות ומבטים וכלה בהטרדות פיזיות. בכל ישיבה שאת נמצאת בה יש כאלה שמסתכלים עלייך כעל אובייקט ולא כעל אשת מקצוע.

"אני יודעת להבדיל בין הערכה לבין הטרדה. אבל אנחנו חיות בעולם עוין מינית ואנחנו לומדות לחיות עם זה, אין ברירה".

לדבריה, היתה רק פעם אחת שבה ההטרדה עברה

את הגבול. גם היא לא הסתיימה בתלונה במשטרה. "זה קרה כשעברתי בהנהלה של חברת הייטק ציבורי רית, שמתעסקת בתחום הביטחוני. אחד הדירקטורים התחיל לשלוח לי מיילים, שבהם ניסה לתאם איתי פגישות בעלות אופי מאוד אישי. במשך חצי שנה הוא שלח לי מיילים עם הצעות שניסע ביחד לכל מיני טיולים, רק שנינו.

"בהתחלה התעלמתי מזה, חשבתי שאולי הוא מב" לבל אותי עם אחת העובדות הרווקות שלי, שגם היא היתה מגיעה לפגישות, למרות שזה לא לגיטימי להי טריד כך גם אותה. אבל כשכבר היה קשה להתבלבל, דיווחתי על זה למנכ"ל החברה ולסמנכ"ל הכספים. גם הראיתי להם את המיילים".

ואיך הם הגיבו?

"הם גיבו אותי ואישרו לי לא להגיע לפגישות שבהן הוא נוכח, אם כי למיטב ידיעתי, הם לא דיברו איתו ישירות ולא העירו לו על המיילים. שלחתי להם גם את התשובות שלי אליו, כדי שיראו כיצד אני עונה לו ויעירו אם הם חושבים שאני טועה.

"אבל בפועל, לא יכולתי להפסיק לעבוד מולו, כי הוא ניהל נתח משמעותי מהחברה. אז נאלצתי להי פסיק להגיע לפגישות שבהן הוא נכח. זה רק החריף את התגובה שלו והאובססיה שלו.

"למזלי, זה נגמר כשהוא התפטר מהדירקטוריון. המשמעות היתה שאנשים שהיו מושקעים בחברה שלנו ובחברה שלו נפגעו כתוצאה מהסירוף הזה".

אורית (שם בדוי), מנהלת בכירה המשתייכת לעולם הפוליטי והעסקי, סופגת הערות מיניות על ימין ועל שמאל: "אומרים לי: וואו, איזה סקסית, 'את לוהטת', אם לא היינו פה עכשיו...".

"זה קיים בכל סביבת עבודה שבה אני עובדת: גם מצד פוליטיקאים, גם מצד אנשי עסקים וגם מצד פקידים בשירות הציבורי. זה חלק מהתרבות היומיומית של מדינת ישראל".

איך את מגיבה להערות האלו?

"אני מייד עונה בתקיפות: 'סליחה?', ולפעמים גם מוסיפה: 'אם הייתי גבר, לא היית מעז לדבר ככה'. לרוב, התקיפות שלי עוזרות, והם לא חוזרים על זה שוב".

ניסו גם לנעת בך?

"כן. למשל, פתאום מישהו מעביר לי יד על השיעה. אבל אני עוצרת את זה מייד, כי אני מעירה באופן מאוד כוחני. מייד מעמידה במקום".

למה לא לצאת עם זה החוצה, לתקשורת או למשטרה? להגיד שהוטרדת, כדי שהמטריד לא ימשיך עם זה?

"אני לא חווה את האקטים האלה כהטרדה, אלא כתרבות נפוצה של גברים חלשים ומסכנים. זה משהו כל כך יומיומי. כשראיתי הטרדות כלפי נשים פחות בכירות כמובן שפעלתי ועזרתי להן להתלונן במקום העבודה. מהעמדה הגבוהה שאני נמצאת בה יכולתי להרשות לעצמי, וגם היה לי הכוח לעצור את אותם אנשים.

"להגיש תלונה על הטרדה מינית זה משהו שלא נמצא בתודעה שלי, וכנראה גם לא נמצא בתודעה של נשים רבות, אחרת היית רואה תלונות ללא הרף. הסיבה היא לא רק פחד, אלא פשוט כי למדנו להכיל את זה ולחיות עם זה".

למה דווקא בכירות בתחומן, בעלות כוח ועוצמה, בוחרות שלא להתלונן ולא להגיף את דגל המלחמה בהטרדות המיניות באמצעות דוגמה אישית?

לינוי בר גפן, עיתונאית ואשת טלוויזיה: "מי אמר שזה כוח? לפעמים זאת חרב פיפיות. כשאת מגיעה לעמדה בכירה יש לך הרבה להפסיד, ואת לא בהכ" רח תהיי הראשונה לקחת את הסיכון, כי את יודעת איך נראית הדרך למטה - הרי כבר עשית את אותה הדרך למעלה.

"עבוד אישה במעמד בכיר לבוא ולספד זו סי" טואציה קשה מנשוא, כי מעבר למחנאות, ומעבר

50873137-4	12/2015	ישראל היום!	- שי שבת	עמוד 35	5/7	25.54x32.16
19980201 ונפגעי תקיפה מינייתהטרדה מיני - 23121						

יונון מגל. גינויים גם מצד גברים

סוזי בן ברון. החקיקה התקדמה, החברה נתקעה

**ד"ר סוזי בן ברון:
"החוק לא מעודד
נשים להתלונן. לצערי,
הוא הפך לכלי ניהול
של גברים נגד גברים
אחרים שאיתם הם
מסוכסכים. לראיה,
בכל פרשיות הניצבים
שנחקרו, היוזמה
לתלונה לא היתה של
השוטרת, אלא של
בכירים אחרים"**

**עו"ד יפעת בלפר:
"לפעמים, נשים
משוות הטרדות
בעבודה להטרדות
בתוך המשפחה.
בעבודה נוצר קשר
חזק של אמון ותלות.
כשמרחשת הטרדה,
מעדיפים להדחיק
אותה, משום שבדומה
למשפחה, צריך לחזור
מחר ולהמשיך"**

**הדס שטייף (בצילום):
"מה שמדהים הוא
שלא משנה מה מצבך
הסוציו-אקונומי ועד
כמה מעמדך חזק
בעבודה - גם את
תחשבי מהכדור
המתגלגל הזה שיבוא
אחר כך. סימני
השאלה, ההשמצות,
ההתמודדות בבית,
השאלות של הילדים"**

חשבונו עם ניצב זה או אחר".

גם בן ברוך עצמה זכתה להערות בעלות קונוטציה מינית במהלך שנות עבודתה במשטרה. "היו מחמאות חריגות, היו חיבוקים שלא במקום, אבל תמיד ידעתי לעצור את זה בזמן. להזיז יד שבאה לחבק חיבוק לא רצוי ולהגיד: 'תשמור את הידיים שלך לעצמך'. אחד השוטרים אמר לי: 'אני מפנטז עליך בלי לות'. עניתי לו מייד: 'סליחה, אני לא רוצה לשמוע את זה', והוא אמר: 'אני רק מדבר, לא נגעתי בך'. הוא באמת לא נגע בי, אבל כל הסיטואציה העליבה אותי. כל מי שהעמדתו במקום לא העז לדבר אלי שוב בצורה לא הולמת, כולל קצינים בכירים. גם כשמי פקדים הטרירו פקודות שלי, העמדתו אותם במקום". אבל גם לא התלוננת על אותם מטרירים, ובכך למעשה איפשרת להם להמשיך להטרוד אחרות.

"לא התלוננתי, כי באותה תקופה זו עדיין לא היתה עבירה, החוק למניעת הטרדה מינית טרם חוקק. בני סף, צריך להבין שקצינים בכלל הדרגות דיברו כה השפה של גברים במערכת הביטחון שונה מזו של נשים. שיחת גברים היא רוב הזמן על סקס, אבל כשיושבת איתם גם אישה, השפה משתנה בדרך כלל. לרוב כן הרגשתי שמכבדים את נוכחותן של הקצינות הבכירות שישבו בישיבות. עם זאת, כשהיו מקרים קשים של שוטרים שפגעו מינית בשוטרות - הם מייד פוטר מהמשטרה".

"למותקפת יש זכות לבחור את המרחב שבו היא רוצה להוציא את תלונתה לאור", אומרת ד"ר הגר להב, מרצה לתקשורת ולמגדר בבית הספר לתקשורת במכללת ספיר, החוקרת סיקור של אונס ואלימות מינית בתקשורת. "זאת לנוכח העובדה שחלק גדול מהעיסוק בהטרדות מיניות לא קורה במשטרה או בבית המשפט, אלא הוא עניין ציבורי.

"הטרדה מינית לא נובעת מתשוקה חולנית ובלתי נשלטת. יש פה הרבה יותר יחסי כוח. סיטואציה שבה המטריד מראה למוטרדת שהוא 'יכול עליה'. מישהי כתבה בפוסט שאם רחלי רוטנר היתה אומרת לינון מגל 'בוא איתי לשירותים', הוא היה נבהל ובורח. הסיפור הוא לא התשוקה, אלא להראות שאני מספיק חזק עלייך, אני יכול להכניס אותך לתוך הסיטואציה הזאת', שהיא משפילה לא פחות מיחסי מין".

עם תחילת פריחתן של הרשתות החברתיות החלו יותר ויותר נשים לחשוף שם את הטרדות המיניות שהן עוברות. "עד עכשיו היו הטרדות ואף אחד לא קרא לזה הטרדות", אומרת עו"ד יפעת בלפר, אחראית תחום מניעת הטרדה מינית באגוד מרכזי הסיוע לנפגעי תקיפה מינית. "כולם קראו לזה 'מחמאות', ואנחנו, כנשים, היינו צריכות לספוג את זה. עכשיו יש נשים שלא הולכות למשטרה, הן פשוט כותבות בפייסבוק - וח"כ פורש מתפקידו".

לינו בר גפן: "בשנים האחרונות יש קפיצה דרמטית ברמת המודעות להטרדות. אם פעם היו קבוצה קטנה של תומכות נלהבות, קבוצה גדולה של רוב דומם שלא בקיא בפרטים וקבוצה גדולה שלא מבינה ממה אנחנו עושות עניין - עכשיו ניתן לראות שהרוב הרי ממספיק לשתוק ומתחיל להבין מה צריכה להיות הנורמה. וזה מדהים. את רואה גם יותר ויותר גברים שלא היססו וכתבו גינויים למעשיו של ינון מגל".

איך חוסכים בושח ציבורית

בשנת 2014 פורסם בכתב העת "המשפט ברשת: זכויות האדם" מחקר מקיף שערכה ד"ר אורית קמיה, חוקרת ומרצה למשפט, מגדר ותרבות, שאף יזמה וגי"סחה את החוק למניעת הטרדה מינית. המחקר סוקר את יישום החוק בעשור הראשון לקיומו, באמצעות נתונים שאספו קמיה וצוותה מתיקים משמעתיים ומשפטיים שהיו בנמצא ושהתנהלו בנושא הטרדות מיניות עד סוף 2009. מרבית התיקים היו בנוגע להטרדה מינית במקום העבודה. על פי המחקר, ב-78.6 אחוזים מהמקרים, ההטרדה

מה עשית?
"אם הוא היה מחבק יותר מדי, הייתי הודפת אותו, אבל מאוד בעדינות, לא בצורה נחרצת, כי חרדתי לפרנסתי וחששתי לעשות בלאגן מיוחד שלא אמצא מקום אחר לעשות בו את הסטאו' או לעבוד בו. "שקלתי להתלונן נגדו בלשכת עורכי הדין, אבל נמנעתי מזה בסוף, כי לא רציתי שייצא לי שם של מתלוננת. אני מבינה את כל הנשים האלה שלא מדי ברות, שמבליגות, ולפעמים אומרות משהו רק אחרי עשר שנים, אם בכלל. יש בושה גדולה להתלונן, וגם אמירה חברתית כאילו את תרמת לזה".

"אני רק מדבר, לא נגעתי"

בשנת 1998 נחקק בישראל החוק למניעת הטרדה מינית, הנחשב למתקדם מסוגו בעולם. על פי החוק, הטרדה מינית היא כל אחד מהמעשים הבאים: סחיטה באיומים, כשהמעשה שהאדם נדרש לעשותו הוא בעל אופי מיני; מעשים מגונים; התייחסות מבוזה על רקע מיני; וגם הצעות או התייחסויות חוזרות בע"ל לות אופי מיני, המופנות לאדם כשהראיה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות. על פי התיקון לחוק משנת 2014, גם פרסום של סרטון או הקלטה בעלי קונוטציה מינית נחשב להטרדה מינית.

אם מדובר במטריד שהוא הבוס של המוטרת, מה שאומר שיש בין השניים יחסי מרות, המוטרת כלל אינה צריכה להוכיח שלא היתה מעוניינת בהצעות האמורות. על פי החוק, הטרדה מינית היא עבירה פלילית, שרינה מאסר של בין שנתיים לארבע שנים ופיצוי כספי של עד 50 אלף שקלים, גם ללא הוכחת נזק למוטרדת. בחוק מפורט גם איסור התנכלות - פגיעה במתלוננת או במי שקרוב אליה בגלל התלונה. "החוק הזה נולד טרם זמנו, ופה הבעיה שלו", אומרת נצ"מ (בדימוס) ד"ר סוזי בן ברוך, לשעבר קצינת משטרה בכירה, שהיתה שותפה לעבודה על החוק. "הטרדה מינית היא עבירה של דיבורים, של סימנים, של שיחות טלפון, של הודעות סמס - לא תמיד יש בה נגיעה".

"החברה הישראלית, מטבעה, מורכבת מאנשים שאוהבים לדבר באופן שיש בו לעיתים נימה של הטרדה מינית. בפועל, החברה נשארה תקועה בתרבות ההיא, והחקיקה התקדמה מאוד.

"כנציגת המשטרה בדינתי על החוק, אמרתי כבר אז, למי שישב לידי, שהחקיקה הזו תביא אותנו למבוי סתום, כי החברה הישראלית לא ערוכה לכך. קשה לעשות שינוי חברתי באמצעות חוק פלילי. "לצערי, החוק הזה לא מעודד נשים להתלונן. הן לא עושות בו שימוש, גם מפני שכל עוד אין נגיעה, זה לא נראה להן חמור, והן מוכנות לסבול את זה. "לצערי, מה שקורה הוא שהחוק הפך לכלי ניהול של גברים נגד גברים אחרים שאיתם הם מסוכסכים. לראיה, בכל המקרים של הניצבים שנחקרו בפרשת הטרדות המיניות, היוזמה להגשת התלונה לא היתה של השוטרת, אלא של בכירים אחרים, שרצו לבוא

לכך שתצטרכי לספוג את כל העליהם והשיימינג, גם יגידו לך: 'את, מכל הנשים, אמורה להיות זו שתוריד לו את סטירת הלחי, למה לא הגבת בזמן אמת? איך קפאת?'

"כשאת בפוזיציה חזקה, הדבר שהכי לא תרצי שיצמידו לטייטל שלך זה 'קורבן'. תחשבי, את מי מקדמים - את הקורבנות או את החוקים?"
מי שמלווה כבר שנים ארוכות נשים שהוטרו מנינית, בהן בכירות בעיתונות ואף חברות כנסת, היא כתבת הפלילים של גלי צה"ל, הרס שטייף. היא נפגשת איתן, שומעת את סיפוריהן ומסייעת להן במידע על זכויותיהן. אם הן בוחרות להתלונן במש"טרה, שטייף מתלווה אליהן וממתינה להן במסדרון. "מה שמדהים הוא שלא משנה באיזו עמדה את נמצאת, מה מעמדך הסוציו-אקונומי, עד כמה מעמיך חזק בעבודה - גם את תחשבי מהכדור המתגלגל הזה שיבוא אחר כך", אומרת שטייף. "גם את תחשישי מסימני השאלה, ההשמצות, ההתמודדות בבית, השאלות של הילדים. בדיוק אותם דברים שמטרידים כל אישה, בין שהיא עובדת בתפקיד בכיר ובין שהיא תגרנית בשוק. אישה בסופו של דבר היא אישה".

כפועל, שטייף מודה, גם היא הוטרה מינית לא אחת, ובחירה שלא להתלונן ולא לחשוף דבר. "עברתי הטרדות מיניות ככתבת, לא על ידי אנשי תקשורת, אלא כשהגעתי לכל מיני פגישות והיה מי שחשב שהוא יכול להטריד אותי.

"אילו חשפתי את שמות האנשים שעשו את זה, מהידועים במדינה, זה היה ממלא כמה עמודים טו"בים בעמודי החדשות. אבל בחרתי במקום זה ללחום עבור אחרות".

את יכולה לתת דוגמה?
"לפני כ-15 שנה, בכיר מאוד בממשלה פגש אותי באולפן טלוויזיה, הצמיד אותי לקיר וקירב את הפה שלו לאוזן שלי, תוך שהוא מנסה ללחץ אותה ולו"חש לי: 'אנחנו הולכים אחרי הראיון למקום אחר'. דחפתי אותו, נעצתי בו עיניים מזרות אימה, עשיתי פרצוף של גועל נפש והלכתי".

למה לא התלוננת?
"הייתי צעירה מדי. ידעתי איך לחמוק מאותם מטרידים, ובוז זה נגמח. כיום, על רוב הטרדות שעברתי חל חוק ההתיישנות. בנוסף, תמיד עמד בפניי מה שעומד בפני נשים רבות מאוד שאני נפגשת איתן: שאם את מגישה תלונה, מתייחסים אלייך כאל 'סדרתית'. בשנים האחרונות לא הוטרת, כניראה מפחדים ממני".

גם עורכות דין, המכירות היטב את החוק ואת האפשרויות העומדות בפניהן להתלונן, חוות הטרדות מינית. רק מעטות מוכנות לדבר על כך. מספרת רפנה (שם בדוי), עורכת דין בתחום האזרחי-מסחרי: "עורך הדין במשרד שבו התמחיתי התחיל יום אחד לזרוק לי הערות לא נעימות, כמו 'איזה שפתיים יש לך. איזה אורם יפה'. ניסח כמה פעמים לחבק אותי. הוא היה הרבה יותר מבוגר ממני, נשוי עם ילדים".

25.5x31.76	6/7	37	עמוד	שישבת - ישראל היום!	12/2015	50873160-0
1998000 ונפגעי תקיפה מיניתיטרדה מיני - 23121						

ח"כ עאידה תומאסלימאן. "חוסר האמון במשטרה ובבתי המשפט מוצדק" צילום: זודי ועקנין

לטענות הללו מצטרפת ח"כ עאידה תומאסלימאן (הרשימה המשותפת), המכהנת כיו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי. "חוסר האמון במשטרה ובבתי המשפט מוצדק, עצם זה שהמשטרה והמערכת המשפטית מדווחות על אחוזים נמוכים של תלונות כבר מעורר הרבה הששות אצל נשים. הן חוששות שתלונה תפגע במשפחתן וילדיהן, ושכסופו של דבר המטריד כלל לא יישפט.

"כל עוד לא נגיע למצב שהחברה תגרום למי שמי טריד להרגיש שהפסיד משהו, כל עוד מי שמוטרדת מינית היא זו שמשלמת את המחיר - יש לנו עוד הרבה עבודה בנושא.

"אנחנו מנסים בכנסת לתקן כמה ליקויים, שגורם מים לכך שאי אפשר ליישם את החוק למניעת הטרדה מינית כמו שהוא. אנחנו מנסים לוודא שלא יאשה שבוחרת להתלונן תהיה כתובת אמיתית ואפקטיבית, ומחפשים דרכים לבדוק שמקומות העבודה באמת מכבדים את ההוראות."

מדוברות בתי המשפט נמסר בתגובה: "מדובר בא" מירות כוללניות שאין בידינו להתייחס אליהן. ככל שימוצאו לנו נתונים ספציפיים, נבדוק אותם לגופם."

לא לפרט באופן פרורטי

הדס שטייף דווקא רואה שיפור ביחס של המש"טרה לתלונות על הטרדה מינית. "המשטרה שינתה פאזה, והיום מי שמטפלות בהטרדות מיניות הן נשים. בכל תחנת משטרה יש אישה שמקבלת את התלונה ויושבת עם המתלוננת.

"הבעיה היא שהשלב הבא הוא העימות עם המטריד, וזה מאוד קשה לנשים. אחר כך צריך להתמודד עם עורך הדין של המטריד, ואחר כך גם עם הפרסום."

אכן, גם לדרך שבה התקשורת מסקרת מקרים של תקיפה מינית יש השפעה רבה על שיקוליהן של נשים אם להתלונן נגד המטרידים או לא. ח"כ תומאסלימאן: "מתלוננות מספרות לי שהן פוחדות לרדת מהבית בגלל הסטוקינג שעושים להן עיתון נאים. מסביב לבית שלהן נמצאים כל הזמן צלמים וכתבים, ואי אפשר לקיים אורה חיים רגיל. במצב הקיים היום, אין שום פרוצדורה לפקה על הזכיינים בתקשורת כדי לראות אם הם ממלאים אחר החוק. אין שום אמירה ברורה מי יפקה אם ממלאים אחר החוק או לא. אין מי שיבדוק את עבודת הממונות על הטרדה מינית בתקשורת ומה נעשה בפועל עם התלונות שהגיעו אליהן."

שטייף: "יש תקנון בנושא סיקור תקשורת של הטרדות מיניות, שתא העיתונאיות חיבר כבר בקד" נציה הקודמת של הכנסת יחד עם ח"כ עליזה לביא, שעמדה בראש הוועדה לקידום מעמד האישה. אני חנו מעבירות את התקנון הזה למערכות התקשורת. "בתקנון מפורט איך לדווח על הטרדות מינית כדי לא לפגוע במתלוננת. למשל, איך לא לפרט באופן

בפגיעה מינית או בעבירת חסיטה באימים ולא על פי החוק למניעת הטרדה מינית.

במשטרה בחרו שלא להעביר נתונים שמראים כמה מהתלונות על הטרדה מינית שהוגשו בפועל מגיעות לידי כתב אישום. תחת זאת, העבירו את התגובה הבאה: "תלונות בגין חשד לביצוע עבירות מין, ובכלל זה הטרדה מינית, מטופלות באופן מקצועי ומוקפד על ידי חוקרים ייעודיים המוסמכים לנושא, תוך הכרה ברגישות ובמורכבות הנלוות להליך.

"היקף תיקי החקירה בגין חשד להטרדה, כמו גם שיעור כתבי האישום, מצוי במגמת עלייה. ועם זאת נדגיש כי ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום מבוססת על שיקולים מקצועיים, בהם התשתית הראייתית ומכלול הנסיבות הנוגעות לתיק."

99 אחוזים בוחרות לשתוק

ועדיין, רובן המוחץ של הנשים שהוטרו ממשכיות להכיל ולשתוק. מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית מדברים על תודייווה, כלומר על אחוזים בודדים בלבד של נשים שבוחרות להתלונן על ההטרדה במ"טרה, או בכלל לחשוף את הסיפור ברבים.

ד"ר ענת גור, פסיכותרפיסטית ומומחית לפסיכוכי לוגיה של המגדר ממרכז "חוכמת נשים", מטפלת זה

שלושים שנה בנשים שחוו פגיעות מיניות והטרדות מיניות. לדבריה, 99 אחוזים מהן בוחרות שלא להתלונן. "נשים שמתלוננות עוברות הוקעה על ידי הציבור וגם על ידי המשטרה, ולכן הן בוחרות בערוצים חלופיים. אני, כמטפלת, לא יכולה לעודד אותן להתלונן, כי אני יודעת איזו מסכת ייסורים הן יעברו.

"המשטרה ובתי המשפט מאוד מוכוונים להגן על הנאשמים ועל זכויותיהם, אבל ממש לא על המ"תלוננות. הם צריכים לעבור רוויזיה רצינית כדי שיהיו זירה הולמת עבור נשים שמתלוננות על פגיעות כאלה.

"המשטרה נגועה בצורה שיטתית בהטרדה מינית של שוטרות, או ברור שהיא לא יכולה להיות שם שעושה צדק עם נפגעות. מספיק לראות מה קורה שם כדי להבין שזה כמו לתת לחתול לשמור על השמנת. "גם בתי המשפט אינם זירה לעשיית צדק עם נשים. אישה שנפגעה מינית, קולה מרוסק וקשה לה להציג טיעונים קוהרנטיים. באופן אבסורדי, היא תישמע פחות אמינה אם עדותה לא תהיה מלווה גם בחוות דעת של מומחה לטראומה מינית.

"להתלונן או לחשוף את ההטרדה זו החלטה אמיצה מאין כמוה, ואני מורידה את הכובע בפני רחלי רוטנר או כל אחת אחרת שמעזה לעשות זאת - הן עושות שירות מדהים לכולנו."

ח"כ תומאסלימאן: "מתלוננות מספרות לי שהן פוחדות לרדת מהבית בגלל שמסביב נמצאים כל הזמן צלמים וכתבים, ואי אפשר לנהל אורח חיים רגיל. במצב הקיים היום, אין שום פרוצדורה לפקה אם כלי התקשורת ממלאים אחר החוק"

ד"ר אורית קמיר (בצילום): "הנתונים מצביעים על כך שמעט נשים בעמדות בכירות מתלוננות. ייתכן שהן מוטרדות פחות, ייתכן שאינן רוצות להיחשף כחלשות, וייתכן שיש להן תחושה שתלונה תתפרש כחוסר לויאליות למערכת"

ד"ר ענת גור: "אישה שנפגעה מינית, קולה מרוסק וקשה לה להציג טיעונים קוהרנטיים. באופן אבסורדי, היא תישמע פחות אמינה אם עדותה לא תלווה בחוות דעת של מומחה לטראומה. אני מורידה כובע בפני כל מי שמעזה להתלונן"

המינית התרחשה במקום העבודה עצמו. 42.4 אחוזים מהתלוננות התבררו במישור הפלילי, ו-28.2 אחוזים מהתלוננות התבררו במקומות העבודה. המחקר גילה כי מבין הגברים מושאי התלונות, אנשי משטרה ומג"ב ואנשי צבא היו השכיחים ביותר (17.9 אחוזים), ואחריהם - מנהלי מחלקות (14.1 אחוז) ומנהלים של מוסדות ציבוריים (10.6 אחוזים).

העובדות שהתלוננו הכי הרבה על הטרדות מיניות היו פקידות זוטרות (22.1 אחוזים) ושוטרות (9.3 אחוזים). במגזר הפרטי, ככל שעולה דרגתן של הנשים, כך יורד שיעור התלוננות (22.7 אחוזים מהנשים בדרגים הנמוכים, 22.7 אחוזים מהנשים בדרגים הבינוניים, 2.4 אחוזים בדרג גבוה).

קמיר: "הנתונים במחקר מצביעים על כך שמעט נשים בעמדות בכירות מתלוננות. ייתכן שזה בגלל שהן מוטרדות פחות, ייתכן שזה בגלל שאינן רוצות להיחשף כחלשות, וייתכן שיש להן תחושה שתלונה תתפרש כחוסר לויאליות למערכת שבה הן עובדות. "המחקר התבצע לפני שנחשפו מקרי הניצבים במ"טרה, ובעצם ניבא בדיוק את ההתפוצצות הזאת. כי התלוננות ששוטרות הגישו בעשר השנים הראשונות לחוק הראו שהן מתלוננות יותר מנשים אחרות ופחות מוכנות לשתוק, תהא דרגתן אשר תהא."

לדעת קמיר, האופציה המועדפת על רוב הנשים היא תלונה במקום העבודה ולא במשטרה, "כי כך האישה לא צריכה להיחשף, וממקום העבודה נחסכת הבושה הציבורית. אילו מקומות העבודה היו משי"כלים להבין זאת, הם היו מפתחים מנגנוני תלונה טובים יותר. בפועל, מקומות עבודה רבים מעדיפים שמנגנוני התלונה יהיו לא מפותחים, כי הם סבורים שכך ישתיקו את התלונות."

קמיר אינה סבורה שבמגזר הציבורי יש יותר הטר"דות מיניות מאשר בפרטי. "בשירות הציבורי התלונה לעולם אינה נגר המעסיק, אלא נגד ממונה או עמית. אלה אינם יכולים לפטר עוברת באותה קלות שבה מעסיק יכול לעשות זאת במגזר הפרטי. נוסף על כך, מערכת המשמעת של שירות המדינה נגישה ויעילה יחסית למערכות המשמעת ברוב מקומות העבודה הפרטיים. לכן רבות מן המתלוננות במגזר הציבורי נותרו במקום העבודה ופנו להליך המשמעת, ולא דווקא לזה הפלילי.

"המחקר העלה שעובדות המגזר הפרטי היססו זמן ממושך לפני שה"גישו תלונות על מעסיקהן, ופעמים רבות הגישו את התלונות רק לאחר שכבר פוטרו. עובדות שהתלוננו על מעסיקים הירבו לפנות למשטרה ולא להליכי המשמעת."

על פי נתונים שמסר לנו משרד המשפטים, מאז שנת 2011 הוגשו 99 כתבי אישום שסעיף העבירה הראשי שלהם נלקח מתוך החוק להטרדה מינית. מתוכם, 39 עדיין מתנהלים, 39 הסתיימו בהרשעה, שלושה הסי"תיימו בזיכוי ושלושה ללא הרשעה, אך בקביעה כי הנאשם ביצע את המעשים (מאחר שהיה מדובר בע"בירות מינוריות יחסית).

חמישה מהתיקים צורפו לתיקים אחרים המתנה"לים נגד אותם נאשמים, בשלושה הופסקו ההליכים מסיבות שונות, ושניים נמחקו (לבקשת התביעה או ביוזמת בית המשפט). ביחס לחמישה תיקים אחרים אין למשרד מידע כיצד הסתיימו.

במשרד המשפטים מציינים כי סביר להניח שמס"פר האישיים על הטרדות מיניות גבוה יותר, מאחר שהנתונים שנמסרו מתייחסים רק למקרה שבו הטרדה מינית היא סעיף העבירה הראשי - ויש תיקים שבהם אדם מואשם בכמה אישומים, שהטרדה מינית הוא אחד המשיגים שבהם. בנתונים לא נכללו תיקים שבהם האישום היה על פי סעיפים בחוק העונשין הקשורים

ד"ר הגר להב

25.45x32.11	7/7	39	עמוד	שישבת -	ישראל היום!	12/2015	50873180-2
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתיאטרדה מיני - 23121							

צילום אילוסטריציה: Gettyimages

שרון (שם בדוי):
"ישבתי על המחשב,
ופתאום עורך בכיר
גהר מעלי וזרק הערה
שהחולצה שלי נראית
כמו הלבשה תחתונה.
הייתי בדילמה. ידעתי
שיש לו משפחה
וילדים, ושהוא צריך
את הפרנסה, אבל
רציתי להעמיד אותו
במקום, שלא ימשיך"

עו"ד יפעת בלפר:
"אני לא יכולה
לספור את המקרים
שבהם העבירו נשים
שהתלוננו מהמשרד
שלהן לחדר הכי צדדי
שיש בארגון. מוציאים
אותן מהוואטסאפ של
המחלקה, לא אומרים
להן שלום בבוקר,
לא מזמינים אותן
לפגישות עבודה"

עו"ד בלפר: "פעמים
רבות, המעסיק בוחר
לתפקיד הממונה
על מניעת הטרדות
מיניות בעבודה מישהי
ללא כוח בארגון, בלי
השכלה רלוונטית ובלי
יכולת לפעול, ואז זה
מנטרל את התפקיד.
פעמים רבות הן
חשופות בעצמן
להתנכלויות"

מעוקרות, כי הן ממונות על ידי הבוסים, ואין להן
גיבוי אמיתי. אנחנו בשאיפה שהממונות יהיו כפופות
בכלל לגוף אחר – למשל, לחברת כנסת שזה יהיה
תפקידה, או גורם משפטי כלשהו.
עו"ד בלפר: "פעמים רבות, המעסיק בוחר לתפ"ק
קיד הזה מישהי שהיא ללא כוח בארגון, בלי השכלה
רלוונטית ובלי יכולת לפעול, ואז זה מנטרל את כל
התפקיד הזה. גם אם הן מקיימות הליך כמו שצריך
וכותבות המלצות, פעמים רבות המעסיקים לא מקי
בלים אותן, והן אפילו חשופות בעצמן להתנכלויות.
היו מקרים של ממונות שכתבו דו"ח על מנהל בכיר,
שמביא לארגון הרבה מאוד כסף, והמעסיק ממש לא
רצה לפעול נגדו."

חלק מהאנשים שעזבנו שוחחנו ציינו כי לתחשתם,
רבים מהמטרידים משייכים ל"גורדיה הוותיקה",
גברים שצמחו במקומות העבודה בשנים שלפני חקי
קת החוק למניעת הטרדה מינית וגדלו באקלים שבו
הטרדה אינה "ביג דיל".
עו"ד בלפר: "לרוב, עובדים בני 50 פלוס לא מביי
נים מה רוצים מהם. זה עדיין 'מיידלע' וחיבוקים.
עובדים צעירים מבינים יותר. יש תנועה של מוטו"
לת בנושאים האלה, והחברה עוברת סוג של כחינת
העמדות שלה מחדש."

העבודה תהפוך למקום קר

אסתר (שם בדוי), מנהלת בכירה בתחום השינוק,
בשנות החמישים לחייה, סבורה דווקא שהיחס לנושא
ההטרדות המיניות נופח בתקשורת ובתודעה הציבורי
רית, בצורה שאינה תמיד מועילה.

"הטרדה מינית היא דבר המור ביותר, אבל איפה
עובדים הקווים האדומים? אני נהגתי להתחבק עם
הבוסים שלי בקטע חברי, אף אחד מהם לא הטרדי
אותי, כי זה היה בקטע של הערכה. במצב של היום,
אפשר היה לומר שהבוסים האלה הטרדו אותי, לא?
"כל המרחק הזה בין גברים לנשים במקום העבודה
ייצור גם איזה אנטי. לא תהיה יותר החמימות של
פעם. פעם היה קטע משפחתי בעבודה, אבל כיום
אנחנו נעים לעבר מצב שבו הכל יהיה קורקטי, קר.
אפילו במילים. זה חבל, כי מקום העבודה יאבד משהו
של חום אנושי."

רונה (שם בדוי), בכירה במגזר העסקי, לא מסכימה
עם הטענה הזאת. "אנחנו מרגישות היטב מתי קווים
נחצים", היא אומרת. "השוב שנקיים חברה מכבדת,
ושמי שמבין עניין יידע מה ראוי ומה לא ראוי שיי
קרה. אבל מה לעשות שיש יותר מדי גברים שלא
ידעים היכן עובר הגבול."

"ההטרדות המיניות שעברתי ואני עדיין עוברת
לא מנעו ממני לקיים יחסי עבודה טובים, ידידי
תיים, מכבדים וחמים עם עמיתים ועמיתות למשרה,
ולדעת לשמור מרחק ממי שרוצה לגרור אותי לסיי
טואציה אחרת". ●

shishabat@israelhayom.co.il

הוא שתק, כאילו לא הבין על מה אני מדברת. אבל
הוא גם לא חזר להטריד אותי יותר."

גם הפמיליאריות שנוצרת לא פעם במקומות הע"
בודה משפיעה על ההתייחסות להטרדות מיניות.
עו"ד בלפר: "נשים משוות לפעמים הטרדות מיניות
בעבודה להטרדות בתוך המשפחה, בעיקר כשאנחנו
מדברים על פגיעה תחת יחסי מרות."

"בעבודה נוצר קשר חזק של הערכה, סמכות, אמון
ותלות. כשמתרחשת הטרדה, מעדיפים להרחיק אותה
מאשר להודות שהיא קרתה, משום שבדומה למשפחה,
צריך לחזור מחד לאותו מקום עבודה ולהמשיך לעבודה.
"אני לא יכולה לספור את המקרים שבהן העביי
רו נשים שהתלוננו מהמשרד שלהן לחדר הכי צדדי
שיש בארגון. מוציאים אותן מקבוצת הוואטסאפ של
המחלקה, היא באה בבוקר לעבודה ולא אומרים לה
שלום, לא מזמינים אותה לפגישות עבודה, נותנים
את התיקים והפרויקטים שלה לאנשים אחרים אפילו
בלי להגיד לה. ואחר כך, בבית המשפט, המעסיק יגיד
שזה לא קשור אליה, אלא נובע משיקולי עבודה."

ומה חושבים גברים בתפקידים בכירים על תכיפות
מקרי ההטרדות המיניות? אורי גיליס, מנכ"ל בכיר
בתחום ההייטק, שמילא תפקידים בכירים בחברות
ICQ, AOL, אינטל וגילית, אומר: "אני לא יכול לה"
גיד שכל שיחה בין עובדים היתה הכי מקצועית שיש,
אבל לא נתקלתי אפילו במשהו שמתקרב להטרדה
מינית. היה מין שלט שהוצב בכל האזורים הציבורי
ריים שעסק בנושא, וקרא לפנות למחלקת כוח אדם
במקרה שקורה משהו אבל לא קרה."

כמנהל, יש לך עוצות לגברים?

"שלושום לא תהיה קלה. שאם הם חושבים שזה

מצחיק, הם צריכים להניח שזה לא
מצחיק את כולן. שיהיו כאלו שית"
לוננו, ואם תהיה בתלונה מהות, הם
עלולים לאבד את מקום עבודתם. אם
אראה גבר שמתנהג או מדבר בצורה
לא הולמת – אני אעיר לו."

"אני חושב שמי שמרגישה מוטרדת
צריכה להתלונן ולא לשמור לעצמה.
היא צריכה להתלונן למנהל הישיר
שלה, אלא אם התלונה נוגעת אליו,
ואז ניתן להתלונן במחלקת כוח אדם
או ברשויות חיצוניות."

אחד הגופים שאמורים לטפל בת"
לונות של עובדות הוא הממונה על מניעת הטרדה
מינית במקום העבודה. על פי החוק, חובה על כל
ארגון שבו עובדים מעל עשרה אנשים למנות אישה
שתהיה ממונה על טיפול בהטרדות מיניות. אבל על
פי בדיקה של "תא העיתונאיות", אותה ממונה היא
לרוב דמות "טולת שיניים".

שטייף: "בשבוע שעבר התקיימה ישיבת חירום של
הוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת, והוזמנו אליה
ממונות על מניעת הטרדה מינית. הן סיפרו שהן

פרורטי מה היא עברה. במציאות של היום, הפרסו"
מים משפילים יותר את הקורבן מאשר את המטריה.
אף אחת לא רוצה לשמוע מה עשו לה בפירוט, כי
בתוך שנייה יודעים במי מדובר."

"תא העיתונאיות" הוקם ב-2012 כדי לקדם סו"
גיות בוועדות בסדר היום של נשים בתקשורת, ובהן
נושא ההטרדות המיניות. התא עלה לכותרות באותה
שנה, כשפרצה פרשת החשדות להטרדה מינית מצד
העיתונאי עמנואל רוזן.

"פירסמו אז פוסט בפייסבוק בלי שמו של רוזן",
נזכרת לאור, "ופשוט קראנו למי שהוטרה להתלו"
נן. לפנות אלינו או למטרה ולהציף את הסיפור. מי
שחשף את שמו של רוזן זה עיתון 'הארץ', אחרי תח"
קיר מעמיק. שמועות היו כל הזמן. אנחנו רק הוצאנו
את הקרון הראשון לדרך."

בפועל, המטרה גבתה או עדויות מכ-30 נשים
שעברו עם רוזן ומנשים נוספות שהכירו אותו, והמי"
ליצה להעמידו לדין בעבירה של הטרדה מינית. בסופו
של דבר, הפרקליטות החליטה במאוס 2014 לסגור
את התיק נגדו, מחוסר ראיות.

בהודעת הפרקליטות נכתב: "חלק מהעדויות העלו
חשד לביצוע עבירות מין, אולם אלו התיישנו. תלו"
נות אחרות, שלא התיישנו, לא חצו את הרף הפלילי
הנדרש לעבירה של הטרדה מינית."

"בנוסף לאלה הגיע למטרה מידע ממקורות שו"
נים באשר לעבירות מין לכאורה כלפי נשים נוספות,
אולם אלו סירבו למסור תלונה, והדברים נותרו בגדר
שמועות בלבד."

לאור: "לא היה לנו חשוב בהכרח שהוא יישב
בכלא, אלא שפניו לא יהיו בתקשורת. הסיפור התי"
פוצץ כשהוא היה אמור להתחיל להגיש את 'אולפן
שישי' בערוץ 10, ואנחנו חשבנו שזה לא ראוי שאדם
כזה יגיש את 'אולפן שישי', ושהוא ימשיך להתנהג
כך גם שם."

שהלשון לא תהיה קלה

נקודה שעלתה שוב ושוב בשיחות שערכנו עם
נשים בכירות שהוטרו היא הרצון להימנע מ"החרבת
משפחה" במקרה שהמטריד נשוי ואב לילדים. שרון
(שם בדוי), עורכת לשעבר בעיתון, מספרת: "ישבתי
על המחשב וערכתי טקסט, ופתאום אחד העורכים
הבכירים גהר מעלי, ממש נצמד אלי, כביכול כדי
לצפות בכתבה שאני עורכת, וזרק הערה שהחולצה
שלי נראית כמו הלבשה תחתונה, ושהייתי צריכה
ללבוש אותה מתחת לבגדים ולא מעליהם."

"עניתי לו: 'סליחה?' וביקשתי שיוון, ושאררה לו
את הטקסט מאוחר יותר.

"היתה לי דילמה. ידעתי שלבן
אדם יש משפחה וילדים, ושהוא צריך
את הפרנסה הזאת. אבל מאוד רציתי
להעמיד אותו במקום, כדי שלא ימי
שיך עם ההתנהגות הזאת.

"יצרתי קשר עם מערכות קודמות
שבהן הוא עבד, עשיתי ממש תחקיר
עליו ואספתי עדויות להטרדות נוס"
פות שלו שהושקו. היו גם שמועות
שהוא פוטר בגלל זה מאחת המעי"
רכות. בסופו של דבר, החלטתי לא
לפרסם את הממצאים או להתלונן
עליו, אלא להתעמת איתו ישירות.

"בסיטואציה של אחד על אחד מולו, אמרתי לו:
'אם עוד פעם אחד תצא מהפה שלך אמירה מהסוג
הזה או כל תנועה אחרת, אני אדאג שיעשו לך מה
שעשו לך במערכת הקודמת'."

"הוא היה בשוק, שאל על מה אני מדברת. לא פת"
חתי את הסיטואציה, כי אני בחורה דתייה ולא רציתי
לדבר באופן לא צנוע ולחזור על מה שעשה לי, או
על מה ששמעתי שעשה במערכות אחרות. במקום
זה אמרתי: 'אתה יודע טוב מאוד על מה אני מדברת'."

עו"ד יפעת בלפר

צילום: ינום ריבון/מוטו